

אם יש דבר שרפי נלסון שונא באמת, זה כשמנסים להדור לתחום הטריטוריאלי של הכפר האפריקאי שלו במכוננית או בכלי-רכב מסוג אחר כלשהו. או מסוגל אפילו הוא להתרגו.

זה קרה לו לפני כשנה, כאשר הבחין רפי בעין האחת שלו בצעיר המנסה להיכנס בשער, רכוב על אופנוע. הוא התל לרוץ לעברו, לנפנף בידיו, לשאוג ולקלל, והצעיר המבוהל נמלט משם כל עוד נפשו בו.

רפי נלסון
הבן האובד חזר

רק אחריכך סיפרו לרפי כי הבחור שגירש לא היה אלא בנו בן 16, שבא לבקר לראשונה בחייו, אחרי שלא ראה אותו מאז היה תינוק. ברור שאחרי קבלת פנים נועמת מעין זו שערך לו רפי, יכול היה הילד לקבל תסביך אדיפוס, אם לא היה לו כזה עד אז.

רפי, שהיה נשוי תקופה קצרה לפני 18 שנה, התגרש מאשתו זמן קצר אחרי שנולד בנם. מאז — הוא לא התערב בחיי גרושתו, והיא לא התערבה בחייו. היה להם גם מעין הסכם שהוא לא יבוא לראות את הילד, שלא סיפרו לו כלל מי הוא אביו. אבל כשגדל הילד ונודע לו כי יש לו אבא, ולא סתם אבא, אלא אבא רפי נלסון, הוא

החליט לפגוש אותו פנים אל פנים ולא רק בסיפורים. אז זה מה שקרה לו.

עברה בערך שנה, עד שהילד נרגע והסכים לצאת לפגוש את אביו בפעם הראשונה. הפעם, כדי שלא למנוע תקלות, הכינו את רפי לפגישה מראש. פשוט אמרו לו שבוים זה וזה, בשעה זו וזו, יתייצב לפניו צעיר גבה קומה ויפה-תואר, ושעליו לדעת שהוא בנו יוצא-הלציו. ורפי, איך שהוא בן-ראדם כזה מפוזר, למד את התפי קיד בעל-פה.

עכשיו: מי שלא היה עד לאותה פגישה, לא ראה מחזה נרגש מימיו. רפי, שהוא סמל האדישות, הבדואים והלא-איכפתיות, התרגש לא כמו ילד קטן, אלא כמו גן שלם של פשוטות. הוא לא ידע מה לעשות עם בנו, שאותו ראה בפעם הראשונה בגודל טבעי (אם להוציא מהחשבון את התקרית של לפני שנה כשגירש אותו). הוא נתן לו בירה וחולצה עם ציור הכסר שלו, חיבק ונישק אותו, הציג אותו בגאווה לפני כל החברים, הסמיך והתחוויר חליפות ולא ידע מה לעשות עם עצמו ועם הבן האובד.

הוא, כמובן, רצה לערוך לבן מסע-תע-נוגות על-גבי היאכטה הפרטית שלו, אלא הוא היתה מקולקלת דווקא באותו יום. או רפי גייס סטיד-בוט אחרת כדי להפליג בים עם הבן.

ימים רבים אחרי אותה פגישה, לא נרגע רפי. "זה בשר-מבשרי ודם-מדמי", הוא גילה פיתאום, כמי שאינו מאמין שגם הוא מסוגל להוליד בן. מה שבטוח הוא, שלהבא יוכל הבן להיכנס בשערי כפר-הגופש של רפי מתי שהוא רוצה, אפילו כשהוא רכוב על אופנוע.

השדיים שיצילו

את "הקאנורי"

אם את בעלת חזה נאה זרועה להיות שחקנית — זו ההזדמנות. לא, זאת אינה עוד הצעה להשתתפות בסרט פורנוגרפי. הפעם העניין מכובד. זה שבועיים תמימים עוסק הבמאי היי קיילוס בבדיקת חזר תימן של נערות תל-אביב, אך את הגודל המתאים הוא עוד לא מצא.

כדי שהוא יתפקד יותר טוב בבחירת המועמדת המתאימה להצגתו הבאה זה נרגע לא פנוי — הוא השאיר את רעייתו וילדיו בני-ירורק, הם לא בני-הלווייה ה- מתאימים לבמאי, הצריך להתפנות למציאת שחקנית בעלת חזה ענק.

מקורות יודעי-דבר סיפרו לי, שהוא כבר מיואש — הוא ראה כל-כך הרבה ציצים עד שנמאס לו, והוא אומר לכל מי שמזדמן: "אם כבר אני מוצא את עם שדיים יפות או אין לה פרצוף מתאים, ואם היא כבר יפהפייה או השדיים שלה במצב נורא."

מה לעשות, יש לו בעייה רצינית. אם מכתנו השופעת פנינה גורן (רוזנבלום) היתה עכשיו בארץ, אולי היא היתה פותרת לו את הבעייה. אבל היא לא.

או בינתיים הוא ממשיך לבדוק, לראות ולמדוד, כשהתור של המועמדות הולך ומתארך מיום ליום — ומי שתימצא כמתאימה לשחקן את עצמה על הבמה, תיפתח לפנייה מן הסתם הדרך לעבוד עם במאי נודע, שיכול לסלול הרבה דרך

היי קיילוס
התור מתארך

כיום, כי אפילו בקנה-מידה בינלאומי נחשב היי קיילוס כבמאי ידוע.

וזו תהיה גם הזדמנות לתיאטרון הקאמרי לכסות הפסדים, כי במוצאי השבת האחרונה, ערב הצגת-הכוכרה, הורדה ההצגה ייגור בוליצ'וב אחרי החזרה הגראלית. ומאחר שהצגות עם עירום, כמו אקווס, הוכיחו את עצמן, מקווים שגם הצגה זו תלך — בתנאי שיימצאו השדיים המתאימים.

מזונות בסך 6000 ל"י לחודש

בעסקים, קיבלה את זה עכשיו רישמית, שופט-השלום התל-אביבי אליהו וינר-גורן, שדן בתביעתן של ניצה ובנותיה נגד בעלה, החשבונאי דני מעוז, פסק לה את דמי-המזונות הגבוהים ביותר ש- נקבעו עד כה לאשה בארץ.

ניצה טענה, כי למחייתה ולמחיית בני-היה דרושות לה לפחות 6240 ל"י לחודש, חוץ מכל הוצאות אחוקת הווילה שלהם בהרצליה. אבל השופט פסק להן רק 5740 ל"י, לפי הפירוט הבא: "דמי-כלכלה לשתי בנות ומספלת — 3600 ל"י; מכבסה 100 ל"י; ביגוד והנעלה לבנות — 600 ל"י; לימוד נגינה באלט וג'ז — 740 ל"י; הוצאות נסיעה — 300 ל"י והוצאות שונות (מכשירי-כתיבה, טיולים וכו') — 400 ל"י. כמו כן, טען השופט, "כדי לאפשר חיים תקינים בבית, כמקובל בתים מסוג זה וברמה שהיו הבנות מורגלות אליה, על הבעל לדאוג כי כל חשבונות הדירה, ה- חשמל המים והגז וכד', ישולמו על-ידו".

עכשיו נשאלת השאלה: איך יצליח דני מעוז לשלם סכום כזה, צמוד למדד, לאשתו ולבנותיו, בשעה שהוא טען בבית-הדין ש- כי כל שכרו אינו מגיע ל-5000 ל"י לחודש, ברוטו, מכסימום?

את הבעייה הזאת פתר השופט וינגרד בצורה מקורית. והנה הפתרון: "אני מסרב לקבל כראייה מחייבת את המאון של ה- חברה שלו, ואף לא את הדו"ח שלו למס-ההכנסה, ואפילו קיבל פקיד השומה את הדו"חות המאון — מטעמים שקיבל — אין זה בהכרח מחייב אותי. אני קובע שהכנסתו של הבעל עולה במידה רבה מאד על זו שעליה דיווח לפקיד-השומה. אם פקיד-השומה מוכן להכיר בהוצאות ש- נות כהוצאות עיסוקיות — זה עניינו. אולם כשמכניסים להוצאות הוצאות-נסיעה ל- חו"ל, אני מפקפק בנכונות הסיפורה האחרונה בדו"ח למס-ההכנסה. נראה לי שסכומי המזונות שהילדות מבקשות, בסך של 6000 ל"י לחודש, הם בהחלט בהישג-ידו".

עכשיו נשאר רק לחכות ולראות מה יגידו על זה שילטונות מס-ההכנסה. האם יתחשבו בפסק-הדין ויערכו לדני מעוז שומה חדשה, או אולי ישלמו שילטונות מס-ההכנסה מכיסם את ההפרש שבין ה- הכנסה שבה הכירו לבין זו שדני צריך עכשיו לשלם מדי חודש לאשתו?

ניצה מעוז, מי שהיתה נציגת בית-האופר-נה נוצי בישראל, לפני שנאלצה לחסל את הסניף בהילטון התל-אביבי בגלל שפל

אני לא יודעת כמה מישפחות עם שני ילדים מרוויחות 6000 ל"י נקי לחודש, וזאת חוץ מהוצאות אחוקת דירה. אבל

דני מעוז

מס-הכנסה הסתבר

ניצה מעוז

השופט אישר

המוסיקה נפסקת, והקריינית ברדיו משדרת את מהדורת-החדשות ובה הודעה דרמטית ברומנית. אפילו שלא היה במצב אידיאלי להאזנה, הצליח השליח לקלוט שתי מילים מוכרות: "יוראל" ו"איג'יפט".

"מה קרה?" שאל האיש בבהלה את ידידתו הרומנית. היא ניסתה להסביר לו ברומנית ובאיטלקית, אבל הוא לא- כל-כך הבין. אז היא הסבירה לו את מה שנאמר ברדיו בערך בצורה כזאת: "יוראל — איג'יפט בום! בום! טראח! טראח! ספי-פאף!"

הייתם צריכים לראות את האיש. הוא לא חשב פעמיים, תפס מהר את הבגדים, התלבש ורץ אל הדלת. כשהמולדת בסכנה, אפשר לוותר גם על לילה עם רומנית אותנטית בבוקרשט.

האיש רץ אל המלון, שם העיר את חבריו שלא הצליחו אותו לילה למצוא לעצמם ידידות, וסיפר להם את החדשה המרעישת: "הבריה, נדמה לי שיש מילחמה בארץ!" תיכף פתחו את מקלטי-הרדיו כדי לקלוט ידיעות, שום דבר, שממה. רצו לטלפון והזמינו שיחת-חוץ דחופה לישראל, כדי לברר איך ואיפה התחילו הקרבות. אבל המרכזיה לא הצליחה להשיג את המיספרים המבוקשים, מה שהגביר עוד יותר את החשדות והחששות.

בקיצור, אתם יכולים לתאר לעצמכם איזה לילה עבר על המישלחת. רק בבוקר, כאשר צילצלו לשגרירות ישראל בבו-קרשט, הסתבר שהיתה זו אועקת-שווא. מסקנה: אפילו כדי ללכת למיטה בניכר, כדאי לדעת קצת את השפה.

הקשר הרומני

מי שחשב עד היום שרומניה זו לא ארץ לתיירים, צריך לחטוף שיחה עם כדורסלני מכבי תל-אביב, או הפועל גבת-יגור, שביקרו שם באחרונה. במסגרת מישחקיהם על גביע אירופה לאלופות ולמחזיקות-גביע. מסתבר שבין קפיצה לסל וניתור אל הכדור, הם הספיקו לעשות עוד כמה קפיצות קטנות. והעובדה שהם באו לשם כנציגי מדינה קאפיטליסטית לא הפריעה להם כלל וכלל. אדרבא, כמו שדומרים.

נכון שלא כל הכדורסלנים שלנו מדברים רומנית שוטפת, אבל לעומת זאת גם לא כל הרומניות ברומניה שולטות כל-כך טוב בעיברית. אז זהו מצב אידיאלי לעשות אהבה, ולא רק לדבר עליה. אלא שלא תמיד חוסר השפה המשותפת הוא תכונה מועילה.

זאת למד על בשרו אחד מאנשי אותן מישלחות-ספורט שביקרו ברומניה. בתום מישחק קבוצתו הכיר אותו כדורסלן נערה רומנית נאה ומעוררת. היא דיברה רק רומנית ואיטלקית, הוא שולט גם בעיברית ואנגלית. כך שלא נותרה להם הברירה, אלא לדבר בידיים. ואם כבר מדברים בידיים, החליטה הרומניה שאת זה יותר טוב לעשות בהירותה.

וכמו שהם בירה שלה, הרומניה מפעילה את הרדיו. אולי מפני שהיא אהבת מוסיקה, או מפני שלא רצתה שהשכנים ישמעו כיצד היא מבלה בחברה כדורסלן עיברי. פיתאום, במצמע.